

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 maja 2023 r.

Pozycja 189

POSTANOWIENIE

z dnia 15 marca 2023 r.

Sygn. akt Ts 192/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.J. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 31 sierpnia 2022 r. (data nadania) P.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Skarżący jest ojcem małoletniego A.J. Nie poddał on syna szczepieniom ochronnym w terminach wynikających z komunikatu Głównego Inspektora Sanitarnego w sprawie Programu Szczepień Ochronnych. W związku z tym Wojewoda [...], postanowieniem z 16 maja 2016 r. (znak: [...]) – zgodnie z tytułem wykonawczym z 12 lutego 2016 r. (nr [...]), wystawionym przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. – nałożył na skarżącego grzywnę w celu przymuszenia. Wezwał skarżącego do jej uiszczenia, a także do wykonania obowiązku wskazanego w tytule wykonawczym. Dodatkowo obciążył skarżącego opłatą za czynności egzekucyjne. Skarżący odwołał się od powyższego rozstrzygnięcia do Ministra Zdrowia, który postanowieniem z 31 lipca 2018 r. (nr [...]) utrzymał je w mocy.

Skarga złożona przez skarżącego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. została oddalona wyrokiem z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]). Następnie Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 25 maja 2022 r. (sygn. akt [...]) oddalił skargę kasacyjną.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 21 października 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 4 listopada 2022 r.) wezwał skarżącego do doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem orzeczeń (wyroków, postanowień, decyzji i innych rozstrzygnięć) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami).

Skarżący pismem z 14 listopada 2022 r. (data nadania) doręczył tylko część wskazanych w zarządzeniu dokumentów.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 11 stycznia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 17 stycznia 2023 r.) wezwał skarżącego do doręczenia odpisu lub poświadczonej przez pełnomocnika za zgodność z oryginałem kopii tytułu wykonawczego z 12 lutego 2016 r. (nr [...]) wystawionego przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w T. (wraz z czterema kopiami); postanowienia Wojewody K. z 16 maja 2016 r. (znak: [...]); postanowienia Ministra Zdrowia z 31 lipca 2018 r. (znak: [...]) oraz wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]). Skarżący został także zobowiązany do przesłania pisma procesowego z 14 listopada 2022 r. podpisane go przez umocowanego w sprawie pełnomocnika.

Pismem z 24 stycznia 2023 r. (data nadania) skarżący doręczył tylko część dokumentów wskazanych w zarządzeniu sędziego TK.

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 11 stycznia 2023 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi, w tym także tych, które nie zostały usunięte w wykonaniu zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 21 października 2022 r. W treści zarządzenia oprócz dokładnego wskazania brakujących dokumentów zawarto pouczenie, że w przypadku nieusunięcia braków w terminie wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 11 stycznia 2023 r. został skutecznie doręczony pełnomocnikowi skarżącego 17 stycznia 2023 r. Obowiązkiem skarżącego było więc wykonać zarządzenie w całości w przepisany termin. Skarżący ponownie nie wykonał zarządzenia w całości, albowiem usunął jedynie część braków formalnych (nie doręczył odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii wyroku WSA w W. z 21 marca 2019 r.,

sygn. akt [...]). Powyższe pozwala więc stwierdzić, że skarżący świadomie naraził się na wystąpienie negatywnego skutku procesowego, o którym mowa w art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Mając powyższe na względzie Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.